The Abraham Arbesfeld Kollel Yom Rishon

Sunday Morning Learning Program for Men

W W W.KOLLELYOMRISHON.ORG

The Significance of "Yizkor:" Past, Present and Future

This week's shiurim are sponsored by the Schacter family in memory of Rabbi Herschel Schacter z"l

Rabbi Dr. Jacob Schacter September 8, 2013• ד׳ תשרי תשע״ג

THE SIGNIFICANCE OF YIZKOR: PAST, PRESENT AND FUTURE

Sponsored by the Schacter family in memory of Rabbi Herschel Schacter z"l

Jacob J. Schacter

Tzom Gedaliah/September 8, 2013

ich prin Ich Minarez

() פשוט הוא, שגם בשנה הראשונה לפטירתו מזכירין נשמתו. יש אמנם מהססים להזכיר נשמות בשנה ראשונה, ובס׳ ארחות חיים (תרס״ח) נתן טעם משום שעלולים הם לעורר בכי ולגרום בלבול וצער ביו״ט להצבור ולהם, ויש שנותנים לזה טצמים קלושים אחרים. וכבר נמנו וגמרו שאין למנהג זה טעם ויסוד, ואדרבה בשנה ראשונה דרושים הם יותר לתפלה (ראה ס׳ דודאי השדה ס׳׳ פ״ה, וכ׳ שם שכ״נ גם מהלבוש והפרמ״ג שמזכירין נשמות גם בשנה א׳, ובסוף ספר אח לצרה הביא בשם כמה אחרונים עוד שאין להסוס זה טעם ויסוד).

פרק שביעי

א מצות עשה של תורה לספר בנסים ונפלאות שנעשו לאבותינו במצרים בליל חמשה עשר בניסו שנאמר זכור את היום הזה אשר יצאתם ממצרים כמו שנאמר זכור את יום השבת. ומנין שבליל חמשה עשר תלמוד לומר והגדת לכנך ביום ההוא לאמר בעבור זה בשעה שיש מצה ומרור מונחים לפניך : ואף על פי שאין לו בן. אפילו הכמים גדולים חייבים לספר ביציאת מצרים וכל המאריך בדברים שאירעו ושהיו הרי זה משובח: ב מצוה להודיע לבנים ואפילו לא שאלו שנאמר והגדת

לבנך. לפי דעתו של בן אביו מלמדו. כיצד אם היה קטן או טיפש אומר לו בני כולנו היינו עבדים כמו שסתה זו או כמו עבד זה במצרים ובלילה הזה פדה אותנו הקביה ויוציאנו לחירות. ואם היה הבן גדול וחכם מודיעו מה שאירע לנו במצרים ונסים שנעשו לנו עדי משה דבינו הכל לפי דעתו של בן: ג וצריך לעשות שינוי בלילה הזה <u>כדי שיראו הבנים וישאלו ויאמרו מה נשתנה הלילה הזה מכל</u> הלילות עד שישיב להם ויאמר להם כך וכך אירע וכך וכך היה : וכיצד משנה מחלק להם קליות ואגוזים

(6) ועוקרים השולחן מלפניהם קודם שיאכלו וחוטפין מצה זה מיד זה וכיוצא בדברים האלו. אין לו בן אשתו שואלתו. אין לו אשה שואלין זה את זה מה נשתנה הלילה הזה. ואפילו היו כולן חכמים. היה לבדו שואל לעצמו מה מה נשתנה הלילה הזה. ואפילו היו כולן חכמים. היה לבדו שואל לעצמו מה

שמנ	כסף משנה	זמנים הלכות חמץ ומצה פ״ח	פניד משנה
מכן רדת וציונים איים. פנוחיל וכוי ומסבל אותו בתרוסת פורס גלו ומי מציג גיצט רי פרס גלו ומי משינ בס רי לת נילת ומוסי מדו גניה וקית מדו גניה וקית ומיהי פורטיוניי ומיהי בילה ומיהי פורטיוניי מדו גניה ומיהי פורטיוניי מדו גניה ומיהי פורטיוניי מדו גניה ומיהי פורטיוניי מדו גניה מדו גניה	המשנה לכל בהגדה מלה זו קלמר קחתה ופעם המשנה שהחלה מררו חייכם ולחייכ נגלו: ואל. ואומר הקורא מה נשתנה אנו מטבילין אפילו פעם אחת אנו מטבילין אפילו פעם אחת	ומטבל אותו (נ) בחרוסת ואוכל (נ) כזית הוא וכל המסובין עמו כל אחד ואחד אין אוכל פחות מכזית. ואחר כך עוקרין השולחן מלפני קורא ההגדה לבדו. <u>ומווגין הכוס השני וכאן הבן ש</u> הלילה הזה מכל הלילות שבכל הלילות אין	ב מתוזיל ומברך בפה״א ולוקה ירק וכר. פי וליט פגרך שמריו וכן כתב ה־זב״ל זיל (אדת שתומכית פי ריב) ושיעור כזית הול מתומכיני ופי שליק לגילה פתחה ופבים ורליחי מי שכתב כל שהול המי קוק זי לאלה כרי שישלה המינוקות:
אם פפון המוזגין הכוס אם פפון בייני דריע, בומן הזה כיינ	וכלין שא ר ירקות והלילה הז ה.	שבכל הלילות אנו אוכלין חמץ ומצה והלילה הזה ישל והלילה הזה כולו צלי. שבכל הלילות אנו או	שרליו רשר צלי שלום ומב
פרייף: האיר, המחויר הכרי הארכוי פסוי זה וכרי מינגייה לערור 20 הווי	מסובין : 🏌 בזמן הזה אינו	אוכלין בין יושבין בין מסובין והלילה הזה כולנו י שאיו לנו קרבו. ומתחיל בגנות וקורא עד שגומ	מרורים, שבכל הלילות אנו

מרורים. שבכל הלילות אנו אוכלין בין יושבין בין מסובין והלילה הזה כולנו מסובין: ג בזמן הזה אינו היה. שומר והלילה הזה כולו צלי שאין לנו קרבן. ומתחיל בגנות וקורא עד שגומר דרש פרשת ארמי אובד אבי ^{ואומר} ומנלה : ד ומחזיר השלחן לפניו ואומר פסח זה שמאנו אוכלין על שם שפסח המקום על בתי אבותינו פריפי ומלה :

15×1/k'2 061 1171

רצו כונדג אטוחינו שמשינין סקינוטים למד בשטשות לפי בניהנה כו תורה ראו שתכבין כנשר שלא יראה כלג ביום במהנכין אתג לאוהיות הקדב נם כלא והכקר אל ידשו אל מול ההר הסוח. בשלום השתר יום שלדם מביחין הנערים של עם בהיוח סבקר ויהי קולות וברקים. ומכסים אותו תהת סמקפורין מכיהם עד בית הכנכת או עד בים כרב על כם ויחינט במתחים סכר. וטמנין אותו בחיקו כל כרב השביבם ללמוד של שם כתשר ישה סתומן אם סיונק ותכי הרגלתי נחפרים קחם של זרושותיו. ותכיהים סטח שכתוב פליו מבינד השריה סורה מה למ הורה חהא אימטתי ויקדה אל משה היירא כרב כל אות ואות מן א"ב והתימק לתריו וכל תיכה של הש"רק וההימין אהריו וכן הורה סה וכן תורה תהא וכן ויקרא ומתן על הנוח משש דבש ולותי הישי הדבש שיל האהיות בנשוט ואתר כך מביאין השונה שרינתה בדכב וכתוב שניה ה׳ אלהים כתן לי לבון לימודים לדמת לשות את יעה דכר יעיר בכקר כבקר ישיר לי און לבמע כלימדים כ׳ אלהים פהת לי אץ ואכני לה מרימי ואחור לה כסוגוחי ודורה ברב כל חיבה כל הני פסוקים והנישי אתריו ואתר כך מכיאין בילה מכוכלת וקניפה הקיפה ממנה וכתוב שליה ויאמר אלי בן מדם בעק שאכל ומעיך המלא את כמגילה האת אבר אני מהן אליך ואוכלה וההי כזי כרבש למסוק. וקורא כרב כל סיבה והנער אתריו ומאבילין לנצר השנה והביזה כי טוב כוא לפסיחם כלב . ואל יבוה אדם מן המנהג כדאמריק בפהרים בצ׳ מיקם בנהני (דף נ) ובבראשים רבה בפרשם וירא אניו שנים לקרמא כלך בנישושה ובפ׳ א׳ דחשניה ירושליוי

שחרית לשמחת תורה

1NO

זולת לשמחת חודה

סימן: אייב משה בר שמואל חזק. בתים בני די טורים. – א 2120

אָז בִּקְשׁׁב עָנָו עֲלֵה אֶל הֵר הָעֲכָרִים כְּדַעְתּוּ חַשֵּׁב כַּעֲלָיַת סִין בְּהִדּוּרִים גְזַרֵת דֶת חֲדָשָׁה וּפִקוּדִים יְשָׁרִים דּוּד יֶשׁ־לוּ לִתֵּן לְמִשְׁבְעִים בְּחוּרִים :

אַעָת קַשַׁב וּמֻת בָּהָר אַשֶׁר אַתָּה עוֹלֶה רַי רַי צָוַח בְּפֶה מָלֵא זוֹ עֲלִיָה יְרִידָה הֵיא לְהַתְכַּלֶה חַנּוּן אֶעְבְּרָה־נָּא וְאֶרְאֶה הָהָר הַטוֹב וְהַמְעֵלֶה:

טָהוֹר עָנָהוּ רַב לָךְ אַל תּוֹסֶף דַּבֵּר וּ יְהוֹשָׁעַ מְשָׁרְתָךְ הִגִּיעַ זְמָן הֶיוֹת חָבֵר כִּי הַמַּלְכוּת בַּחֲבֶרְתָּה כִּמְלֹא נִימָא לֹא תִתְחַבֵּר לְהֵר נְבוֹ תַּעֲלֶה וְשָׁם תָּמוּת וּבָגַי תִּקָבֵר:

Issig Col

- א בּי־יִפָּצָא חָלָל בָּאַרָמָה אָשָר יוויה אַלתִיר נתו לְר
- ב לרשתה נפל בשדה לא נודע מי הבהו: וְיֵצְאָו זְקַנֵיך
- ַ וְשְׁפְטֵיך וּמֶרְדוּ אָל־הֵעָרִים אָשָׁר סְבִיבִת הֵחָלֵל: וְהָיָה הָעִיר הַקּרְבֶה אָל־הֵחָלֶל וְלֵקְחוּ זִקְנִי הָעִיר הַהֿוּא עַגְלַת
- ַר בָּלֶר אֲשֶׁר לא־עָבָּר בָּה אֲשֵׁר לא־מַשְׁבָה בְּעָל: וְהוּרִדוּ זְקַנִי הַעִיר הַהַזּא אָת־הַעַגְּלָה אָל־נְחֵל אֵיתָן אֲשֵׁר לא־
- אַ יַעֲבָד בָּוֹ וְלָא תַרַעַ וְעָרְפּוּ־שָׁם אָת־הָעָגָלָה בּגַּחַל: וְנִגְשִׁו הַבְּהֲגִים בְּנֵי לַוֹי כִּי בֶם בָּחַר יהוָה אֲלֹהִיך לְשֶׁרְתוֹ וּלְבָרֵך וּ בְּשָׁם יהוָה וְעַל־פּּתָם יַהְיָה בָּל־רָדב וְכָל־וְגַנִע: וְכֹל וְקְגַי הָעִיר הַהֹּוּא הַקּרְבָים אָל־הָחָלָל וִרְחַצוֹ אָת־יִדִיהָם עַל־ וּ הַעָּגְלָה הַעַרוּפָה בַּגַּחַל: וְעָגָוּ וְאַמְרֵז יָדִינוּ לָא °שפּכה י
- אַת בורם כווה ועינינו לא כאו: פפר לעמר ישראל אַשר־פּרית יהוה ואל־הואן דם נלי בקרב עמר ישראל
- אַנְהַפָּר לְהָם הַהָּים: זְאַהָּה הְבַעָר הַהָּם הַנְּקִי מִקּרְבֶּךְ כִּי תַעֲשָׁר הַשָּׁשָר בְּעַיוֵי יהוה: ססס ציו שמים מליא משו

VILL VAINE

- (ח) כפר לעמך. בל היום כשר לעריפת העגלה, מאי מעמא, אמרי דבי ר' ינאי, כפרה כתיב בה כקרשים^{נו}) (מגיל: כ^א א׳),
- כפר לעמך, ענלה ערופה אסורה בהצאה, מנלן, אמרי דבי ר' ינאי, כפרה כתיב בה כקרשים^{נו}) [ע"ו כ"ש נ'].
- כפר לעמך. עגלה ערופה מהורה היא, מאי מעמא, אמרי דבי ד' ינאי, כפרה כתיב בתיב לעמך. בה כקרשים^{כת}) [זבחים ע' נ'].
- כפר לעמד. עגלה ערופה שנשצאת מריפה או מחוסרת אבר פסולה, כאי מעשא, כפרה כתיב בה כקדשים^{נס}) [ירושלט מוסה פ"ס ה"ה].
- כפר לעמך תר. הנהגים אימרים כפר לעמר תו, ולא היו צריכים לומי תכפר להם הדם אלא רוח הקורש מבשרתן, אימתי שתעשו כבה, הדם מתכפר להם⁰ (מימה מ׳ז א׳].
- כפר לעמך ונו׳. בפר לעמך אלו החיים, אשר פרית אלו המהים, מלמד שהמתים כפר לעמך ונו׳. בפר לעמך המים אשומך דמים חומא ער יציאת מצרים^{מא} (מיין.

VILY VILY

לאמרים (מ"א ח׳), אזר יצאו אבותם ממצרים (מ"ב כ"א), וא"ב גם כאן ביין דביי זה מנים לדורות סיצ לחקן שיאמרו ג"ב מלשון כזם, אשר פדית את אבותים, ולכן דריש דהלשון אשר פדית משמע שיפע לריונאים ממצרים, ומפרש [בדרשם שבסטוך] שעם פדבר משים שעל ענת כן שויאש הקי"ם שעתם אירע הדבר שי כמו שעברו על התנאין שעתם אירע הדבר שי כמו שעברו על התנאין שעתם אירים כפרה ויזכן לומר דעאון ביוי להמנהג שוחר בקדושין ו"א ג' שורגים בניים כשמצרים אוריכים כפרה ויזכן לומר דעאון ביוי להתנא שיחה אורים כמון י"ב כודש לומר העאון שיון להמנהג משכנו, וכן חלמיד לרבן משום דמרים לחוכן שוו כפרה, וע׳ בניי לאויה שים מרים למכלון שוו להמוה שלויה מדים בניהם למור מכים שנור וע׳ באיה סיובין וידקה ביוהכים ענור בשמח במהים, וע׳ באיה סיובין אולה מורים מתים אוני וני שהכפר על יולא מצרים מתים מורים מתים

יל יוס אות ס׳ תרכא

בשרית ולא בתנחה אלא בתוסף כבר מתכחי לעיל שכן עיקר : אם יכולין לותר כ׳ פעמים שתע ישראל או ה׳ היא האלהים נתנאר בסי׳ סיא: אם יכולין לותר כ׳ פעמים שתע ישראל או ה׳ היא האלהים נתנאר בסי׳ סיא: להביא ראיה הספרא דתניא בפרשת שנלה ערופה כפר לעתך ישראל אלו החיים אשר פיזה אלו התחים תלחד שהתחים צריכין כפר ה(ח). ובתנ הרוקח אלו החיים אשר פעור התחים מילה של הם אסתכוא שכתב. בכוף פרשת אלום הם שפוסקין לדקה בענור אלא ה׳ בוחן לבות החיים והתחים אם אותו התת כחים שכיורים אחת בשנה יבפר וסמיך ליה ותנו אוש כופר נפשו לה׳ וחה חושיל לתק שכיורים אחת בשנה בערו אלא ה׳ בוחן לבות החיים והתחים אם אותו התת כחיים הי טון לדקה ואם סרים עי אותו התח אך לנו כעובו והיה נחון אם סיה לו או הי טון לדקה ואם סרים עילותו מתח אך לנו כעובו והיה נחון אם סיה לו או העציל לו הלת כי החי יכול לבקש להקל דין מתעיל נותנים לכבוד התחים גוברי על אחר אבל אם נתן פעסר רשע אין תועיל נותנים לכבוד התחים שהלויקים תליצים עד כאן:

eam mile	צרבין י	פרק שני	אין נערכין	עדן משפט 20 גר שמיה
ד המיד רמסכת דיסמיב קדת מני זיסמיב קדת מני זיסמיב קדת מני זיסמיב קדת מני זיסמיב קדע מי מקריק מק מוכלים מקרין מק מוכלי מסי מי מקמיר מיס מי מקרית ולי מי מקרית ולי מי מקרית מיס מי מקרית מיס מי מקרי מיס מי מי מיס לעמע המיני מ	גבקרבערוזיה זמי מילו לקי: מאלי דיש דאיקרי זמי מילו לקי: מאמשמי יית כלאובה מי מסבק בפסא ליל הרקריש שייק קאי געל המשמי ליל הרקריש שייק אי מסק מעל מי מי דאש השגה (יף ה) יש כסק מעל מי מי אישבי רבי מי מיכי שיו כסק מי דאשבי רבי מי מיכי שיו כסק מי דאשבי רבי מי מיכי שיו כסק מעל מי להן "אששי המי מיכי מילוי יילים איש להן "אששי המי מיכום כס מעל מי מילים געל לי להם "אשר הקביה מגל מי מילוים געל מי מילים געל לי להם "אשר הקביה להם "אשר המילים געל מי מילים געל לי להם "אשר המילים מי מי מי מי מי מי מי להם איאבר מכת מי מילוי מי מי מי בי מרכו בעם מי מי מי מי מי מי מי מי לי מי	פיר דברטיק ישיי שע של איקרי ד נרמר סק ישדי שע של איקרי קישים שלין שענים (די לדן פערכין פועד: שם יבערודוק שבת דודליקר איקרי בועד ראש וח איקרי בועד ראש וח	לים שבריס וכן מסמת מכן דרש יכול סילכתו שמונה שבר ישרם שריד יכול סילכתו שמונה שבר ישרם שריד שמיל הציע כהמצע ספרק שיסק חלים שמיל הציע כהמצע ספרק שיסק חלים שמיל הציע כלק לו שמיל הציע כלק וליבוא ד שמיל הציע כלק וליבוא ליבוא ליג שמיל הציע כלק וליבוא ליג שמיל הציע כמיד הספרק שלים לי השמיל היא שלים לידי מסמיל וליס שלים לידי הספרק והבריב שלים לי השמיל וליק שלים לידי הספרק והבריב שלים לידי הספרק והבריב ולידי הספרת וליס שלים לידי הספרק והבריב ולידי הספרק והבריב שלים לידי הספרק והבריב ולידי הספרק והבריב ולידי הספרק והבריב הקוק שלים לכן לידן וליכו הספרק לידיו וליכו הספרק לידיו וליכו הספרק לידיו וליכו בריבה שלים שלי הספרק הידי לידי וליבו לידי הספרק לידיו וליבו בריבה הקוק שלים לכן לידן וליכו מסרי לבוליו וליכו הספרק לידיו וליכו בריבה הידי הידי לידי הספרק לידיו וליכו הסייו לידי הספרק הידי לידי וליבו לידי הספרק לידיו וליכו הסייו לידי הספרק הידי לידי וליכו הסייו לידי הספרק הידי לידי לידי לידי הספרק לידי וליבו לידי הספרק הידי לידי לידי לידי הספרק וליבו לידי הספרק הידי לידי לידי לידי לידי לידי לידי לידי	לא בצי מענטי לא א מסג לא א מסג לא ג' שנש אישנט אלג ז (דף יד:) דקאת ר ססגל בין פר של ססגל בין פר של שלי מא ססגל שני ז אי סגל שני

	אַ לָמָה זֶה עֲזַבְתֶן אֶת־הָאִיש קרְאָן לָו וְיָאכַל לָחֶם: וַיָּואָל משָה לָשֶׁבָת
	ב אֶת־הָאָיש וַיְהָן אֶת־צַפּרָה בְהָוֹ לְמשֶׁה: וַתְּלֶר בֵּן וִיקָרָא אֶת־שְׁמָו
	גַרְשָׁם כִּי אָמֵׁר גַּר הָיִיתִי בְּאָרֶץ נָכְרְיָה
	ני ויהי בימים הרבים ההם וימת מלך מצרים ויאנחו בניישראל מן
	בר הָעֲבֹדָה וַיִזְעָקו וַתְעַל שַוְעָתֵם אָל־הָאֱלהִים מן־הָעָבֹדָה וַיִשְׁמַע אֱלהִים כּי הָעָבֹדָה וַיִשְׁמַע
	את־נאקתם ויוָבָר אֵלהים אֵת־בְּרִיתוֹ אֶת־אַבְרָהָם אֶת־וּצְחָק וְאֶת־
ł	ג רביעי כהיא יַעָקָב: וַיָּרָא אֵל הִים אֶת־בְנֵי יִשְׁרָאָל וַיָּדָע אֱלהִים: וּמשָׁה הִיָה
	רעָה אֶת־צָאן יִתְרָו חִתְנָו בֹהָן מִדְיָן וַיִּנְהָג אֶת־הַצֹאן אַחֵר הַמִּרְבָּר וַיָּבָא
	. t

אַביהָן ניאמֶר מַדָּוּעַ מָהַרְתֵּן בָּא הַיָּוֹם: וַתֹּאמַרְן אִישׁ מצְרִי הַצִּילָנו מִיָּד 👷 ַכּ הָרעִים וְגַם־רָלָה דָלָה לָנוּ וַיָּשְק אֶת־הַצָּאן: וַיָּאמֶר אֶל־בְּנֹתָיו וָאַיָו

אַל־לֵאָה וַתַּהַר וַתֵּלֶר לְיַצַאָב בּן חַמִישִׁי: וַתְּאמֶר לֵאָה נָתַן אֱלֹהִים ייּח אָל־לֵאָה וַתַּזָ שְּבֶרִי אֲשֶׁר־נֶתַהִי שִׁפְּחָתִי לְאִישֵׁי וַהִקְרָא שְׁמֻוֹ יִשְּׁשבָר: וַהַיָּה עוֹד לֵאָה 🗸 שֶׁ ַר וַהֵּלֵד בֶּן־שָׁשֵׁי לִיֵעָקָב: וַהָאמֵר לֵאָה זְבָרָנִי אֱלֹהִים וֹאֹתִי זֶבֶר טוֹב הַפָּעַם כא יוְבְּלֵנִי אִישִׁי בְּי־יָלֵדְתִּי לָו שִׁשֶׁה בָנֵים וַתִּקְרָא אֶת־שְׁמָו זְבָלְוֹן: וְאַחָר בּנ זְלְדָה בָּת וַתִקָרֵא אֶת־שְׁמָה הִינָהַ: וַיִּוְכִּר אֱלהִים אֶת־רָחֵל וַיִּשְׁמֵע אֵלֶיהָ ער אַקֿים וַיִּפְתַח אֶת־רַחְמָהּ: וַתָּהַר וַתֵּלֶד בֵּן וַתֹּאמָר אָסָף אֱלהָים אֶת־ _{בריבה} דֶרְפָּתֵי: וַתִּקְרָא אֶת־שְׁמָו יוֹסָף לֵאמֶר יֹסֵף יהוָה לֶי בָּן אַחֵר: וַיְהֵי בָּאֲשֶׁר יֵלְדָה רָחֵל אֶת־יוֹסֵף ווָאמֶר יַצִקֹבֹ אֶל־לָבָן שַׁלְחֵנִי וְאַלְבָה אֶל־מְקוֹמֵי ײַ וּלְאַרְצֵי: הְנָה אֶת־**נָשֵׁי וְאֶת־יְלָרֵׁי אֲשֶׁר ע**ָבְדְתֵי אְתָךָ בָּהָן וְאֵלֶכָה בִּי

בניפר בֵּן קָרָא שֵׁם־הָאֶיר **צועַר: הַשֶּׁמֶש יָצָא עַל־הָאָ**ֶרְץ וְלוֹט בָּא צְעֵרָה: וַיהוֹה רי הַמְטִיר עַל־סָדָם וְעַל־עַמֹרָה גָּפְרִית וָאָש מֵאַת יהוָה מִן־הַשָּׁמִים: וַיָהָפּרָ אֶת־הֶעָרִים הָאֶל וְאֵת כָּל־הַכְּהֵר וְאֵת כָּל־יִשְׁבֵי הֶעָרִים וְצֵמֵח הָאֵרָמָה: פיפו (תַבְּט אִשְׁתָוֹ מֵאַחֲרֶיו וַתְהָי נְצִיב מֶלַח: וַיַּשְׁבֵּם אַבְרָהָם בַּבְּקֵר אֵל־ בּחַ הַמָּקוֹם אֲשֶׁר־עֲמַד שֶׁם אֶת־פְּנֵי יהוָה: וַיַּשְׁמֵׁף עַל־פְּנֵי סְדם וַעֲמֹרָה וְעֵל נּט כָּל־פְּגֵי אֶרֶץ הַכָּבֶר וַיַּרָא וְהֹנֵה עָלָה קִיטְר הָאָרֶץ כְּקִיטָר הַכִּבְשָׁן: וַיְהִי בְּשַׁחֵת אֱלֹהִים אֶת־עָרֵי הַבִּבָּר וַיִזְבָּר אֱלֹהִים אֵת־אַבְרָהָם וַיִשָּלֵח אֶת־ לוט מתוך ההפלה בהפך את־הערים אשר־ישב בהן לוט: ויעל לוט ַמִצוֹעַר נִיָּשֶׁב בָּקָר וּשְׁתֵּי בְנֹתָיוֹ עִמּוֹ כִּי יָרֵא לָשֶׁבֶת בְּצָועַר וַיָּשֶׁב בָּמָעָרָה א הוא וּשְׁתֵי בְנֹתֵיו: וַתְּאמֶר הַבְּכִירָה אֶל־הַצְעִירָה אָבִינוּ וָקֵן ואיש אֵין לי בּּאָרֵץ לָבְוֹא עָלֵינוּ כְּדֶרֶהְ כָּל־הָאָרֵץ: לְבָה נַשְׁקֶה אֶת־אָבִינוּ יֵיוָ וְנָשְׁכְּבָה 🗠 א עמו וּנְחַיֶה מֵאָבֶינוּ זָרַע: וַתַּשְׁקֵין אֶת־אָביהָן יֵיון בַּלֵּיְלָה הָוּא וַתָּבָא א הַבְּכִירָה וַתִּשְׁבָּב אֶת־אָבִיהָ וְלָא־יָדָע בְּשִׁרְבָה 'וּבְקוֹמָה: וְיָהִי מְמָחֶרָת ﴿

ין וּנַקָבָה מִכֵּל־בָּשָׁר בָּאוּ בָּאֲשֵׁר צָוָה אֹתוֹ אֱלֹתִים וַיִּסְגִר יהוָה בְּעָדוֹ: וַיְהֵי הַמַבּוּל אַרְבָּעִים יוֹם עַל־הָאָרֶץ וַיִּרְבְּוּ הַמֵּיִם וַיִּשְׂאוֹ אֶת־הַתֵּבָה וָתָרָם יה מַעֵל הָאָרֵץ: וַיִּגְבְרָוּ הַמַּיִם וַיִּרְבָּוּ מְאָד עַל־הָאָרֶץ וַתֵּלֶך הַתֵּבָה עַל־פְּנִי יוּ י הַמָּיִם: וְהַמִּיִם גָּבְרָוּ מְאָד מְאָד עַל־הָאָָרָץ וְיְכָסוּ כָּל־הֵהָרִים הַגָּבהִים יי הַגָּבהים יי הַ ַר אַשֶּׁר־הַדָּחַת כָּל־הַשָּׁמֵיִם: חַמֵּש עֲשְׁרֵה אַמָּה מִלְמָעְלָה גָּבְרָו הַמָּיִם וַיְכָסָו בא הַהַרִים: וַיִגְוֹע כָּל־בָּשָׁר ו הָרֹמֵשׁ עַל־הָאָבץ בָּעוֹף וּבַבְּהַמָה וּבַחַיָּה <u>בּר וּבְכָל־הַשֶּׁרֶץ הַשֹּׁרֵץ עַל־הָאָרֶץ וְכָל הָאָדָם: כֹּל אֲשֶׁר נְשְׁמָת־רוּחַ חַיִים</u> בּ בָּאַפִּיו מִבָּל אֲשֶׁר בֶּחָרָבָה מֵתוּ: וַיִּמַח אֶת־כָּל־הַיְקוּם ו אֲשֶׁר ו עַל־פְּנֵי 🗠 האַרַמָּה מֵאָדָם עַד־בְּהֵמָה עָד־רֵמֶש וּעָד־עוף הַשְּׁמִים ווּמָחָו מוְ־הָאָרֶץ פּ וַיָּשֶׁאֶר אַרְינָחַ (אַשֶׁר אָהָוֹ בַּתֵּבָה: וַיִּגְבְּרָוּ הַמָּיִם עַל־הָאָרֶץ חֵמִשִׁים א וּמְאָת יִום: וַיִּזְבְּר אֱלהִים אֶת־נֵּחַ וְאֵת כָּל־הָחַיָּה וְאֶת־כָּל־הַבְּהַמָּה אֲשֶׁר 🔹 ַר אָהָו בַּתֵּבָה וַיִאֲבֵׁר אֱלֹהִים רוּחַ עַל־**הָאָָרֶץ וַי**ָשָׁבּוּ הַמָּיִם: וַיִּפְּרְרוֹ מַעְיְנָת ּ תְּהוֹם וַאֵרְבָּת הַשְׁמֵיִם **וִיּכְלֵא הַגַּשֶׁם מִן־הַשְ**מֵיִם: וַיָּשֶׁבוּ הַמֵּיִם מֵעֵל

VING

re/crz

(n)